

Nr 465.

Av herr **Hermansson, Herbert**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition med förslag till strandlag.*

Kungl. Maj:t har i proposition nr 187 framlagt förslag till strandlag, avsedd att ersätta den provisoriska lagen om byggnadsförbud inom vissa strandområden.

Skyddet för stränderna är i förslaget anordnat efter samma huvudprincip som i den provisoriska lagen. Länsstyrelsen skall sålunda äga förordna att inom visst strandområde bebyggelse icke må företagas utan länsstyrelsens tillstånd. Syftet härmed är att vid stränderna erhålla en sådan lokalisering av bebyggelsen att allmänheten med stöd av den s. k. allemansrätten kan erhålla tillgång till erforderliga platser för bad och friluftsliv även i framtiden.

Eftersom tätbebyggelse skall regleras genom detaljplaner enligt byggnadslagens föreskrifter, är det endast lokaliseringen av spridd bebyggelse, den s. k. glesbebyggelsen, som faller under strandlagens bestämmelser.

Av strandutredningens betänkande framgår att de områden, som av länsstyrelserna belagts med förbud med stöd av den provisoriska lagen, ha betydande utsträckning. Vid den överarbetning av strandskyddet, som torde komma att ske i samband med den nya lagens ikraftträdande, kunna väl de förbudsbelagda områdena beräknas bli något förminskade, åtminstone i de mest extrema fallen. Men det torde ligga i sakens natur att förbudsområdena även i framtiden måste utformas tämligen schematiskt och bli avsevärt större än som vid dispensprövningen kan hållas fritt från bebyggelse. På grund av förlängda semestrar och ökande realinkomster för stora folkgrupper kan man emotse en allt livligare fritidsbebyggelse invid våra stränder. Dessa och andra omständigheter torde komma att samverka till att antalet dispensärenden kommer att bli betydande. Åtskilliga remissmyndigheter ha också i sina yttranden över strandutredningens betänkande framhållit detta. För markägare och den byggande allmänheten är dispensprövningen — särskilt när den skall ske centralt i residensstäderna — givetvis förenad med omgång och dröjsmål, osäkerhet om utgången samt även kostnader. Det måste därför ligga stor vikt uppå att förfarandet göres så enkelt och smidigt samt så billigt som möjligt.

Ur nu angivna synpunkter är det framlagda lagförslaget icke helt tillfredsställande. Det föreligger därför skäl för riksdagen att ägna frågan om *Bihang till riksdagens protokoll 1952. 3 saml. Nr 465—472.*

pensprövningen en ingående granskning med beaktande av de synpunkter och förslag, som framkommit under remissbehandlingen. Särskilt angeläget torde vara att ytterligare överväga förfarandet när fråga om dispens uppkommer i samband med fastighetsbildning. I sådana ärenden synes lagförslaget medföra en dubbel prövning av lokaliseringsfrågan, nämligen dels av fastighetsbildningsmyndigheterna, dels av länsstyrelsen. Om man betänker att det i dessa ärenden endast är fråga om en med hänsyn till friluftslivets intressen ändamålsenlig lokalisering av glesbebyggelse, måste man fråga sig om det ej är möjligt att få de allmänna intressena i sammanhanget beaktade på ett mindre omständligt sätt. Proceduren i ärenden, som röra fastighetsbildning och bebyggelse, är redan förut så invecklad och tungrodd att det måste inge betänkligheter att ytterligare tynga den på sätt som föreslagits.

Ett förslag i förenklade syfte har enligt propositionen (s. 86—87) framlagts av överlantmätaren i Göteborgs och Bohus län. Förslaget går ut på att i ifrågavarande ärenden ersätta den dubbla prövningen med en enda, vari alltefter behovet berörda myndigheter kunna på ett smidigt sätt inkopplas. Man vinner därigenom en snabbare och enklare procedur, där lokala myndigheter på ett ur ansvarighetssynpunkt ändamålsenligt sätt medverka. Det sistnämnda är icke minst viktigt, eftersom förutsättningarna för dispens i det enskilda fallet till avgörande del bero av lokala förhållanden såsom terrängens beskaffenhet, framkomstmöjligheterna, förekomsten av naturliga båt- och angöringsplatser, badstrandens och vattnets beskaffenhet, vegetation m. m., allt omständigheter, som måste bedömas på platsen och som icke utan betydande arbete kunna uttömmande redovisas i skrift. Behovet av överblick över utvecklingen och av enhetlig rättstillämpning tillgodoses genom den obligatoriska medverkan av länsmyndigheter. Den närmare utformningen av förslaget framgår av propositionen (s. 86—87). Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län samt lantmäteristyrelsen ha enligt propositionen (s. 88) förordat förslagets genomförande.

Med återopande av det anförda får jag hemställa,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 187 ville besluta tillägg av ett fjärde stycke till 1 § av lagförslaget med följande lydelse: »Har efter förbuds utfärdande fastställelse meddelats å avstyckning för bostadsändamål inom område, som beröres av förbudet, skall förbudet icke utgöra hinder för bebyggelse inom sådan del av det avstyckade området, som vid avstyckningen angivits såsom lämplig byggnadsplats.»

Stockholm den 22 april 1952.

Herbert Hermansson.